

РЕШЕНИЕ

№ 242

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 10.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **1142** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. К. М. от [населено място], с адрес [жк], [жилищен адрес] чрез процесуален представител адв. Е. П. от САК, срещу Решение № К.-5/01.2022 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място], с което е отхвърлена жалбата ѝ с вх. № 1012-13-143 от 07.12.2021 г. срещу Разпореждане № РВ-3-13-00821423/07.10.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се твърди, че същият е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Оспорва се обстоятелството, че разпореждането е връчено на жалбоподателката в съответствие с чл. 110, ал. 4 КСО. Сочи се, че осигурителят „Гала Плацидия“ ООД имал електронен адрес, поради което неправилно е прието, че такъв липсва и не е можело да бъде връчено разпореждането на осигурителя. оспорват се констатациите на директора на ТП на НОИ [населено място], че жалбоподателката не е полагала труд, както и че „ТУРБО-МЕХАНИКА“ ЕООД нямало качеството на осигурител. Необжалването на задължителните предписания, дадени на осигурителя, не можело да рефлектира върху физическите лица, работили по трудови правоотношения при него, тъй като същите нямали възможност да ги обжалват. Поддържа се, че жалбоподателката е имала качеството

„осигурено лице“ и е имала право на парично обезщетение за неработоспособност. В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от процесуалния си представител, който поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалваното решение. Претендира разноски. Допълнителни съображения излага в депозирано писмено становище.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ [населено място], чрез юрк. С., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Излага подробни доводи в депозирана писмена защита.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка в информационната система на НОИ е било установено, че са представени документи и/или данни от „ТУРБО-МЕХАНИКА“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], относно правото на парично обезщетение по болнични листове /л.41-75/ издадени на С. К. М., ЕГН [ЕГН] както следва:

- № E20153664810, за периода от 24.11.2015г. до 18.12.2015г.;
- № E20153340620, за периода от 08.04.2016г. до 07.05.2016г.;
- № E20165716859, за периода от 06.06.2016г. до 05.07.2016г.;
- № E20165716902, за периода от 06.07.2016г. до 04.08.2016г.;
- № E20165716932, за периода от 05.08.2016г. до 03.09.2016г.;
- № E20165716964, за периода от 04.09.2016г. до 03.10.2016г.;
- № E20167492995, за периода от 01.02.2017г. до 02.03.2017г.;
- № E20167493033, за периода от 03.03.2017г. до 01.04.2017г.;
- № E20167493086, за периода от 16.05.2017г. до 14.06.2017г.;
- № E20167493124, за периода от 15.06.2017г. до 14.07.2017г.;
- № E20170872335, за периода от 15.07.2017г. до 13.08.2017г.;
- № E20170872418, за периода от 14.09.2017г. до 13.10.2017г.;
- № E20176437558, за периода от 23.04.2018г. до 22.05.2018г.;
- № E20182500696, за периода от 04.01.2019г. до 02.02.2019г.;
- № E20182500742, за периода от 03.02.2019г. до 04.03.2019г.;
- № E20182500799, за периода от 05.03.2019г. до 03.04.2019г.;
- № E20197032938, за периода от 04.04.2019г. до 03.05.2019г.;
- № E20197032981, за периода от 04.05.2019г. до 02.06.2019г.

По представените удостоверения относно правото на парично обезщетение на жалбоподателката е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност в общ размер на 19 940.57лв.

Във връзка със сигнал № 1130-13-159 от 05.06.2019 г., със заповед № ЗР-5-13-00575111/06.06.2019 г., е възложено извършване на проверка от контролен орган на НОИ по разходите на държавното обществено осигуряване на „ТУРБО-МЕХАНИКА“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК].

Констатациите от проверката са описани в протокол № КВ-5-13-00705985/20.01.2020 г. /л.37/и № КВ-5-13-00746566/15.04.2020 г.

С оглед резултатите от проверката е прието, че не са изпълнени условията на чл.10, ал.1 от КСО и §1, ал.1, т.3 и т. 12 от Допълнителните разпоредби на КСО. Данните по чл.5, ал.4 от КСО подлежали на заличаване, тъй като са подадени незаконосъобразно и лицата, за които са подавани, включително и жалбоподателката, нямали качеството

на осигурени лица. Направен е извод, че същите не са упражнявали трудова дейност, за която да е настъпило основание за осигуряване по КСО. Декларираният осигурителен стаж и доход били недействителни, тъй като дружеството няма статут на осигурител по чл.5, ал.1 от КСО.

На дружеството са били издадени задължителни предписания за заличаване на неоснователно подадените данни по чл.5, ал.4 от КСО с № ЗД-1-13-00706003\20.01.2020 г. Предписанията са връчени на 30.01.2020 г., не са обжалвани и са влезли в сила на 14.02.2020 г.

Неоснователно подадените данни по чл.5, ал.4 от КСО за С. К. М. за периода от 23.03.2015 г. до 31.05.2019 г. са заличени по реда на Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

На основание чл.114, ал.2, т.2 от КСО е издадено разпореждане № РВ-3-13-00821423/07.10.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за възстановяване на неоснователно получено парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение за гледане на болен член от семейството и карантина, парично обезщетение при нетрудова злополука за периода от 24.11.2015 г. до 02.06.2019 г. в размер на 19 940.57 лв.

Срещу разпореждането е подадена жалба вх. № 1012-13-143 от 07.12.2021 г., въз основа на която е постановено и процесното решение. Прието е, че с оглед събраните по административната преписка документи и доказателства, жалбоподателката не е упражнявала трудова дейност, следователно и не подлежи на осигуряване, няма качеството "осигурено лице" и изплатеното обезщетение се явява недължимо и неоснователно получено.

Решението е връчено на 17.01.2021 г., видно от приложеното на л. 17 известие за доставяне.

В хода на съдебното производство като свидетел е разпитана И. М. А., която в показанията си твърди, че е работила по сключен трудов договор в „ТУРБО – МЕХАНИКА“ ЕООД заедно с жалбоподателката от 2015 г. Посочва естеството на изпълняваната от нея длъжност, както и че повечето продажби дружеството е извършвало чрез „Е.“.

Съдът не кредитира показанията на свидетелката, тъй като в Решение № 9429 от 26.10.2022 г. на Върховния административен съд, Шесто отделение, постановено по адм. д. № 2631/2022 г., с предмет Решение на директора на ТП на НОИ [населено място] № К.-90/14.12.2020 г., потвърждаващо Разпореждане № РВ-3-13-00823655/12.10.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване, с което е разпоредено на И. М. А. да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения поради общо заболяване по 27 броя болнични листове в общ размер на 34 145,31 лева., е прието, че „въпреки сключения трудов договор, не може да се приеме за установено извършването на действия по изпълнението му от страна на И. А.. Както вече беше посочено, в хода на административно производство е доказано, че дружеството няма обявени годишни финансови отчети за периода, на стопанска загуба е и няма годни доказателства за извършвана търговска дейност в този период, липсва касов апарат, подадените декларации по чл.92 от ЗКПО са без подписи на управител или упълномощено лице и без печат на НАП, а подаваните данни за „служителите“ са с осигурителен доход

близък или равен на максималния осигурителен доход“. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че не следва да бъдат кредитирани с доверие свидетелските показания на И. М. А., същите не са годни да докажат реалното извършване на трудова дейност от страна на жалбоподателката. Показанията са необективни и изложените в тях твърдения целят обосноваване на тезата на жалбоподателката за наличие на трудова дейност, но след като с влязло в сила съдебно решение се установява, че самият свидетел не е извършвал трудова дейност при същия работодател, то по отношение на неговите показания, свързани с друго лице, възникват основателни съмнения по отношение на верността им.

Представената справка от Е. също не е в състояние да докаже наличието на трудова дейност, извършвана от жалбоподателката. Видно от справката, през 2016 г. е била изпратена пратка от [населено място] до „ТУРБО – МЕХАНИКА“ ЕООД, но не става ясно каква е пратката, кой я е получил и дали е била свързана с дейността на дружеството. Тази пратка пък сама по себе си не е в състояние да генерира приход за изплащане на работни заплати в размер равен до максималния осигурителен доход за съответната година на всички работещи в дружеството лица.

Предвид горното, свидетелските показания, както и представената справка не са в състояние да докажат реалното извършване на трудова дейност от страна на жалбоподателката.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на С. К. М., срещу Решение № К.-5/01.2022 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място] – град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ [населено място] е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Мотивите на органа се допълват и от събраните в хода на административното производство доказателства. Потвърденото от директора на ТП на НОИ [населено място] разпореждане също е издадено от компетентен орган, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

Не се констатира наличието на процесуални нарушения, които да са съществени и които да са от естеството да ограничат правата на жалбоподателката, или които, ако не бяха допуснати, щяха да доведат до издаването на акт с друго съдържание. Органът е събрал по силата на служебното начало необходимите доказателства за изясняване на фактите и обстоятелствата по случая. Спазени са разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК, като са събрани всички необходими доказателства за изясняване на действителната фактическа обстановка преди издаване на акта.

По отношение възражението, че неправилно в решението си директорът на ТП на НОИ [населено място] е посочил, че жалбата, подадена по административен ред, е недопустима, съдът намира същото за неоснователно. Видно от мотивите на решението, органът е приел, че макар и подадена след изтичане на срока, посочен в

обявлението, жалбоподателката реално се е запознала със съдържанието на разпореждането едва след представяне на препис от същото. Органът е разгледал жалбата по същество, с което са защитени правата на жалбоподателката.

Решението е съобразено и с относимата нормативна уредба и приложимия материален закон.

Върховният административен съд многократно е имал възможност да се произнесе, че от съдържанието на легалното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КТ. Не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО, според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Според чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Предвид това, изискването на законовата разпоредба, съдържаща определението за "осигурено лице" по смисъла на КСО е лицето реално да осъществява трудова дейност въз основа на трудово правоотношение. Лице, за което не е доказано, че е извършвало трудова дейност, не може да има качеството осигурено лице, независимо дали за него са подавани данни в НАП, дори и в случаите на внасяни осигурителни вноски. Извършването на трудова дейност е изискуема от закона материалноправна предпоставка за възникване на осигурителното правоотношение, като е необходимо реално да бъде престирана работната сила, което в настоящия случай не се установява.

Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане, за отглеждане на дете до 2-годишна възраст, при осиновяване на дете до 5-годишна възраст и за отглеждане на дете до 8-годишна възраст от бащата (осиновителя) и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, ал. 5, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет - чл. 54к КСО.

В конкретния случай след извършена проверка по разходите на ДОО е установени обстоятелства, които налагат заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО. Това е мотивирано с обстоятелството, че в случая не са налице доказателства за извършване на стопанска/търговска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от страна на осигурените лица, за които са подавани данните, поради което съдът приема, че контролният орган е направил един обоснован и законосъобразен извод.

Горният извод се подкрепя и от обстоятелствата, установени в хода на извършената от контролния орган проверка, обективирани в Констативен протокол № KB-5-13-00705985/20.01.2020 г. Действително, евентуално допуснати нарушения на данъчното законодателство и правилата за счетоводната отчетност не могат да бъдат вменени на жалбоподателката, с оглед длъжността – продавач-консултант, но те подкрепят цялостния извод за липса на търговска дейност, респ. за липса на

извършвана трудова дейност от нея. Този извод е направен след цялостен и обективен анализ на резултатите от проведената проверка и е подкрепен с доказателства. Обратното – твърденията за извършвана трудова дейност не са подкрепени с никакви доказателства.

Решението постановено и в съответствие с целта на закона – да се предотврати неоснователното изплащане на средства от бюджета на ДОО, а неправилно изплатените средства да бъдат възстановени.

Въз основа на изложеното дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение се явява законосъобразно, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна. Не са налице отменителни основания по чл. 146, т.1 – 5 АПК.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. К. М. от [населено място], с адрес [жк], [жилищен адрес] чрез процесуален представител адв. Е. П. от САК, срещу Решение № К.-5/01.2022 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място], с което е отхвърлена жалбата ѝ с вх. № 1012-13-143 от 07.12.2021 г. срещу Разпореждане № РВ-3-13-00821423/07.10.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА С. К. М. да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лв., представляваща сторени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: